

terretning; men Rigsdagens Fortrøstning til Fremtiden er ikke bleven svækket, og Hærens vil heller ikke være det.

Den danske Hær maatte uden Sværdslag forlade Holsteen, udsat for Fjendens og Befolkningens Haan, men den vedligeholdte under Tilbagetoget fuldstændig Orden og værdig No. Paa flette Uge maatte den dernæst taale Kulde, Strabadser og Savn, men den blev dog sig selv lig og imødefaa Kampens Dag med Længsel. Kampen begyndte, og i de Træfninger, som foresaldt, gjorde enhver sin Pligt og gik med freidigt Mod i Slden. — Det danske Folkething takker den danske Hær!

Dannevirke er opgivet, men det danske Folkething taber aldrig sin Tillid til den danske Hær, aldrig sin Tillid til sine Sønner og Brødre, det levende Dannevirke. Hæren leve! Saa snart Omstændighederne tillade det, vil den atter gaae fremad — fremad med Gud for Konge og Fædreland! Vi stole paa den levende Gud, vi stole paa Folkeaannden, og vi stole paa vor Hær, over hvilken denne Land svæver.

Den danske Rigsdag skal ikke glemme sin Pligt i saa alvorstfuld en Tid; Folkethinget opfylder en ringe Deel af denne ved at sende Danmarks Riges brave Hær sin broderlige Hilsen!

vedtoges eenstemmig med 78 Stemmer.

Formanden: Jeg antager, at det er overeensstemmende med Thingets Ønske, at jeg pr. Telegraf lader Overkommandoen tilstille denne Hilsen.

Et af Barfod derefter udbragt Leve for den danske Hær, besvarede med et 9 Gange gjentaget Hurra, hvorpaa et af samme Medlem udbragt Leve for Kongen, Friheden og Fædrelandet ligeledes besvarede med et 9 Gange gjentaget Hurra.

Formanden: Jeg skal kun tilføje, at jeg i Forbindelse med pr. Telegraf at tilmelde den kommanderende General denne Hilsen, agter, som jeg antager med Thingets Samtykke, at lade trykke et større Antal Exemplarer til Udbetaling i Hæren. Før vi gaae

videre paa Dagsordenen, skal jeg bemærke, at Konseilspræsidenten har ønsket at gjøre en Meddelelse til Thinget, og jeg antager ikke, at dette har Noget imod at modtage den. (Stemmer: Nei! Nei!) Den høitærede Konseilspræsident har Ordet.

Konseilspræsidenten: Jeg havde tænkt at kunne knytte den Meddelelse, jeg har at gjøre Thinget, til den Sag, hvis Forhandling nu er bleven endt, men da det var mig bekendt, at man ikke ønskede nogen vidtløftig Forhandling under denne Sag, udbad jeg mig af den ærede Formand Tilladelse til i et særligt Foredrag at maatte fremsætte, hvad jeg ønskede at udtale.

Det vil maaskee findes naturligt, at jeg nu berører et Par enkelte Punkter, som jeg, for ikke at staae Overblikket over Sagen, ikke tidligere har fremhævet. Det forholder sig ganske rigtigt, naar det er blevet sagt, at jeg tilraadede Borgemeesteren i Slesvig at begjære Reisetilladelse. Jeg tog imidlertid ikke Initiativet i denne Sag, det var vedkommende Amtmand, som henvendte sig til mig, og som ansaae denne Fremgangsmaade for ønskelig, idet han bemærkede, at han havde Embedsmænd, som han kunde konstituere, og at den Misstemning, som Borgemeesteren havde paa draget sig ved en lojal Udførelse af de ham paahvilende Pligter, var saa stor, at han vilde være udsat for Mishandling, dersom han forblev paa Stedet. Det var en Sag, som jeg forøvrigt aldeles kunde have overladt til den lokale Bestyrelse at tage Beslutning i, men jeg fandt mig dog foranlediget til for den Paagjældende at udtale, at jeg maatte ansee det i det Almindeliges Interesse, om han fulgte Amtmandens Tilskyndelse. Lægge vi Mærke til, hvorledes det gaaer til, naar Stemningen er oprørt, og Folkets Følelse stærkt bevæget, saa er det aabenbart, at en enkelt Handling undertiden kan virke som en Gnist, som en Smitsot, der i et Dieblisk udbreder sig over hele Landet. Naar derfor virkelig den Misstemning, som denne Embedsmand ved en samvittighedsfuld Opfyldelse af sine Embedspligter havde paa draget sig, skulde have foranlediget en voldelig